

KINO

„Vroči“ filmi

Kot pribito: tudi tokrat bomo dali najmanjšim gledalcem, ki hodijo v OTROSKI KINO MOJCA, prednost. Najprej pa »novost«: da je namreč odslej vsak ponedeljek MOJČIN PROSTI DAN, zato je ni predstav. Velja predvsem za mamice, ki lahko svoje malčke tačas popeljejo onstran Celovške, v Tivoli (žal med kupe peska, razmetano kamenje, nesnago in v »zabavišče«, ki mu pravijo »lunapark«, pa ne sodi niti na obrobje Zgornjega Kašlja, kaj šele v Ljubljano!).

V mesec julij pa v MOJCO s temile filmi: PREBRISANI JURČEK IN DRUGE..., venček kratkih risanih in lutkovnih filmov za najmanjše. Potem pa vrsta filmov za »najstarejše otroke«: sovjetski otroški vojni film KROGLA SE NE BOJI JUNAKA; o tem, kako so Nemci zasedli pionirski tabor, mali Miša pa je ušel naravnost med partizane. Potem prijetne zgodbe o nepozabnem Chaplinu — CHARLIE STEKLAR in še japonski fantastični film GODZILA PROTI MEGALONU o »vesoljskih pošastih«, ki se klatijo na vesoljskih poteh in zabavajo staro in mlado, zabave željno občinstvo v tem žejnem mesecu.

Tisti, ki ga bo naključje zaneslo v kino ŠISKA, pa si bo za začetek lahko ogledal japonski akcijski film JUNAK DIVJINE, v katerem igra glavno »vlogo« slovit — seveda japonska — veščina, imenovana kung-fu. Saj veste: mojster Ta in Ta je glavni za kung-fu, pa se najde nek mladi neznanec, ki pa desetkrat bolje obvlada veščino. In tako naprej! Najbrž pa se boste hudo zabavali pri gledanju ameriškega filma ČLOVEK-PAJEK ali v originalu »Spiderman«, akcijsko-fantastični film o sicer nedolžnem študentu naravoslovja Petru Parkerju, ki ga lepega dne piči pajek, pred tem izpostavljen nuklearnim radiacijam. Slutite, v katero smer pelje zgodba? Zagotovo se boste zabavali!

In spet film iz neskončne serije »karate-zgodbe«, ki jim je dal pravi pečat sicer Bruce Lee, a je teh filmov po njegovi tragični smrti vedno več. Tudi hongkonški film KUNG-FU, BORCI ZA SVOBODO je eden takih. Če ste ljubitelj kung-fuja, vam bo najbrž všeč!

Ameriška filmska pustolovka ZLATI ZME-NEK predstavi igralca Richarda Harrisa na ladji »Karibska zvezda« v boju z gangsterji, stari dobri OLD FIREHAND pa reprizo ene popularnih zgodb iz zakladnice Karla Maya.

Mira Svetina, njeno delo in spomini:

„Izkušeni ne smemo pozabiti!“

Že v zgodnjih šolskih letih je Mira Svetina vzljubila matematiko. V družini nižjega nameščenca je bila najstarejši otrok, živeli so dokaj siromašno.

Končala je učiteljšče in ostala brezposelna. V pedagoški oddelk ljubljanske filozofske fakultete se je vpisala na jesen 1937. Tam je dobila stike z naprednimi študenti komunisti. Stanovala je tudi v domu visokošolcev, ki je bil prava trdnjava naprednjaštva. 1938 je začela delati pri časopisu GRUDA, glasilu zveze kmečkih fantov in deklet. Urejala je ženski kotiček:

»Mnogo mi je pomagala Vida Tomšič. Skozi različne članke in uvodnike smo osveščali kmečka dekleta in fante. Tudi v odborih zveze so bili večinoma napredni ljudje, marsikdo je simpatiziral s komunisti. Seveda smo morali biti previdni, lahko bi nam list zaplenili. Naprednost zveze se je pokazala zlasti 1941, ko se je kot skupina vključila v OF; le redki so bili odpadniki...«

1941 se je začelo v življenju Mire Svetinove neko drugo obdobje. Boj! Boj, ki je zahteval popolno predanost, hladnokrvnost, odrekanje, podrejanje osebnih interesov skupnim... Kmalu je morala v ilegalo in tudi njeno malo dekletce je postalo ilegalka. Ob redkih srečanjih jo je z globoko bolečino v srcu učila:

»Teta Francka sem...«

Vojna pa je prinesla tudi grozo, obup, smrt tovarišev, solidarnost:

»Ne vem... Vedeli smo, da vojna bo, vendar sem živela v nekakšnem čudnem prepričanju, da je le še ne bo tako kmalu. Tisti dan pa, ko je mož odšel, so me oblike

solze...« Solze so odplaknile vse pomisleke, zavedla se je, potrebno bo vzdržati.

V Ljubljano se je z Gorenjske vrnila nekaj pred roško ofenzivo poleti 1942. Skupaj z Vladom Krivicem in Lidijo Šentjunc je bila član poverjeništv CK KPS in IO OF za Ljubljano:

»Nekega poznega popoldneva sem morala na Kodeljevo. Takrat smo ženske nosile torbice pod pazduho. Moja je bila polna važnih listin. V rokah sem nosila še mrežo z zavitkom kruha in sira. Nenadoma sem opazila Italijane, ki so ustavljali ljudi. Prešnilo me je, vendar je bilo prepozno, da bi karkoli storila. Že so mi preverjali osebno izkaznico in brskali po mreži, na torbico pa so pozabili. Neverjetno hladnokrvno sem počasi odšla in poslušala grobe moške opazke... Šele na cilju sem trepetaje sedla in se prav zavedla, kaj bi se lahko zgodilo...«

Med nemško zasedbo je v mestu ostala sama. Kompromitirani tovariši so morali oditi na osvobodeno ozemlje. Poznala je tudi nemške, gestapovske metode.

Pogovarjala sva se v njeni pisarni. Sedla je v svetlobo za seboj in njen obris je v poznih popoldanskih urah postajal neoster, mehak. Beseda je bila o Ljubljani. Z veliko nežnosti je pripovedovala drobne zgodbe o Ljubljančanah, ki so znali biti v hudih vojnih časih solidarni. Pripovedovala je o tovarštvu, pogumu, sreči, ki se je držala hrabrih in o hrabrih, ki jih je sreča zapustila. Pripovedovala je o mestu, opasanem z železnim trnjem, mestu, ki je s svojim upornim pogumom dajalo vero tudi tisočem v hostah:

»O naši preteklosti morda preveč govorimo, zanesljivo pa premalo pišemo. Še je čas. Ne da bi govorili in pisali za lastno slavo. Prenašati moramo naprej, kako se je ustvarjala današnja sedanost. Izkušeni ne smemo pozabiti. Vse to je del naše nacionalne zgodovine, ko je šlo nam Slovencem za biti ali ne biti... Leta 2000 in čez bo moral vodič radovednim turistom marsikaj pojasniti...«

Tovarišica Svetinova deluje zdaj na SZDL. Organizacija ji je pri srcu in jo ozko povezuje z OF. V zadnjih letih smo ji vendarle namenili mesto, ki ji gre.

Pogosto se srečuje tudi z nekdanjimi bojnimi tovariši:

»Večinoma smo srečani veseli, še je čutiti staro tovarštvu. Ljudje pa smo tudi različni, žal se pojavlja odtujenost. Morda nam jo navrže hud tempo današnjega življenja...«

Sreča? Besedi sreča preveč ne zupa. Zanj je to prej zavestna opredeljenost za delo, ki ga človek rad opravlja in ima pri tem delu tudi uspeh, pa tudi sočasno globoko medsebojno človeško razumevanje. Vse skupaj je najbrž spodbuda v nadaljnjem delu — brez dela ni življenja. Je morda to sreča?

(Nadaljevanje na naslednji strani)